

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:
stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
04.00—06.00 μ.μ.,
Ο πατήρ Αθανάσιος
και ο πατήρ Έφραίμ
βρίσκονται στο ναό
για εξομολόγηση
και κάθε πνευματική
ανάγκη.

Όλοι μπορούμε
να γίνουμε Άγιοι,
γιατί όλοι
σηκώνουμε Σταυρό.
Άρκει να τον
σηκώνουμε
βαδίζοντας πίσω
από τον Χριστό.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 13—19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2020

ΚΥΡΙΑΚΗ
6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ, Ίωάν. 3, 13-17
8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΔΕΥΤΕΡΑ
14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Η Υψώσεις του Τιμίου Σταυρού
(ΑΥΣΤΗΡΗ ΝΗΣΤΕΙΑ)

8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΠΕΜΠΤΗ
17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Άγ. Σοφίας, Πίστεως Ἐλπίδας καί
Ἀγάπης, Μαρτύρων

8.00πμ—Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΚΥΡΙΑΚΗ
20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ἑυαγγελικά Ἀναγνώσματα—
Ἐπιστολή — Β Κορ. 1: 21-24—2: 1-4
Ἑυαγγέλιο— Λούκ. 5: 1-11

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Ου γαρ απέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού εις τον κόσμον ἵνα κρίνη τον κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ο κόσμος δι' αὐτοῦ».

α. Είναι εκπληκτική η συμπύκνωση του λόγου του αγίου Ιωάννη του Ευαγγελιστή στο ανάγνωσμα. Μέσα σε πέντε στίχους (κεφ. 3, 13- 17) καταγράφει το ποιος είναι ο Ιησούς Χριστός (Θεός και άνθρωπος), ποιο είναι το έργο Του στον κόσμο και πώς θα πραγματοποιηθεί, σε συσχετισμό με την Παλαιά Διαθήκη (η προσφορά της αιώνιας ζωής διά της σταυρικής θυσίας), ποια η αιτία που κίνησε τον Θεό να στείλει τον υιό Του (η άπειρη αγάπη Του), ποιο το τελικό αποτέλεσμα της παρουσίας του Χριστού στον κόσμο (η σωτηρία του ανθρώπου). Ο σχολιασμός των επιμέρους στίχων θα μπορούσε να περιλάβει όλη τη διδασκαλία της Εκκλησίας μας για το γεγονός της εν Χριστώ αποκαλύψεως. Ο σκοπός όμως της αποστολής του Χριστού από τον Θεό είναι εκείνο που κυρίως θα μας απασχολήσει: «ου γαρ απέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού εις τον κόσμον, ἵνα κρίνη τον κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ο κόσμος δι' αὐτοῦ».

β. 1. Το πρώτο που σημειώνει ο Ευαγγελιστής στον προκείμενο στίχο είναι ότι ο ερχομός του Ιησού Χριστού δεν αποτελεί μία μεμονωμένη ενέργεια ενός προσώπου της Αγίας Τριάδος, αλλά ενέργεια όλου του Τριαδικού Θεού: ο Υιός και Λόγος του Θεού έρχεται ως άνθρωπος στον κόσμο σταλμένος από τον Θεό Πατέρα και βεβαίως «συνεργεία του αγίου Πνεύματος», κάτι που θα φανεί ιδιαιτέρως και στο γεγονός του Ευαγγελισμού, όταν το Πνεύμα το Άγιον θα επέλθει στην Παναγία για να σαρκώσει μέσα της τον Χριστό, και στην αρχή ήδη της δράσεως του Κυρίου, όταν στη Ναζαρέτ, αναπτύσσοντας το βιβλίο του προφήτη Ησαΐα, θα επισημάνει τον στίχο: «Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ». Κι είναι τούτο πράγματι μία κεντρική διδασκαλία της χριστιανικής πίστεως, κατά την οποία η ενέργεια του Θεού είναι κοινή στη Θεότητα.

Ο Θεός μας, όπως αποκαλύπτει ο αιώνιος λόγος του Θεού, είναι τρισυπόστατος (Πατήρ, Υιός, Πνεύμα Άγιον), αλλά η ενέργειά Του είναι μία και κοινή και για τα τρία πρόσωπα. Έτσι «ο Πατήρ δι' Υιού εν αγίω Πνεύματι ποιεί τα πάντα», που σημαίνει ότι και στη Δημιουργία του κόσμου και στην Αναδημιουργία με τον ερχομό του Χριστού και στη συνέχεια της παρουσίας Του με την ίδρυση και τη λειτουργία της Εκκλησίας, έχουμε όλον τον Θεό να βρίσκεται ενιαία.

...../

Και ο λόγος είναι απλός: ο Θεός είναι ένας και οι διακρίσεις των υποστάσεων είναι τρόποι υπάρξεως του ίδιου Θεού, που ανάγονται μεν στα «εσωτερικά» της Θεότητας, διαπιστώνονται δε από τις φανερώσεις στον κόσμο του ίδιου του Θεού. Για παράδειγμα, όπως επισημαίνει ιδιαίτέρως ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος: ο Τριαδικός Θεός δρούσε στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά τις κοινές ενέργειες υπηρετούσε ο Θεός Πατήρ, άρα κυρίως φαινόταν Εκείνος· ο Τριαδικός Θεός δρούσε στην Καινή Διαθήκη, αλλά τις κοινές ενέργειες υπηρετούσε ο Υιός ως άνθρωπος· ο Τριαδικός Θεός δρα στην Εκκλησία, απαρχής μέχρι σήμερα και όσο θα υπάρχει κόσμος, αλλά τις κοινές ενέργειες υπηρετεί το Άγιον Πνεύμα.

Ο Ευαγγελιστής αναφέρεται στον σκοπό του ερχομού του Χριστού: τη σωτηρία του κόσμου και όχι την κρίση του κόσμου. Ο τονισμός της άρνησης της κρίσης από τον Χριστό δεν πρέπει να γίνεται τυχαία. Ο Χριστός έρχεται όχι ως ο αυστηρός κριτής που θα ελέγξει τον άνθρωπο για τις αμαρτίες του: μία τέτοια εικόνα του Θεού, που το μόνο που εγείρει στον άνθρωπο είναι ο φόβος, υπήρχε κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, τότε που ο άνθρωπος βρισκόταν ακόμη σ' ένα νηπιακό πνευματικό επίπεδο, συνεπώς ο φόβος λειτουργούσε ως παιδαγωγία προς συνετισμό του ανθρώπου. Άλλωστε, η αμαρτία, μετά την πτώση του ανθρώπου σ' αυτήν με τους πρωτοπλάστους, ήταν «φυσική», θα λέγαμε, κατάσταση. Ο άνθρωπος αδυνατούσε να υπερβεί την τραγικότητα στην οποία είχε περιέλθει, λοιπόν η κρίση του Θεού θα ήταν μόνον καταδίκη γι' αυτόν. Πρόκειται για βεβαιότητα του ανθρώπου της Παλαιάς Διαθήκης, όπως με πόνο την διατυπώνει και ο μέγας ψαλμωδός: «Και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν Σου πας ζων». Η μόνη κρίση που φέρνει ο Χριστός είναι η φανέρωση της αμαρτίας του ανθρώπου, λόγω της αλήθειας που βρίσκεται πια στον κόσμο. Μπροστά στην αλήθεια, η πλάνη και το ψεύδος αποκαλύπτονται. «Νυν κρίσις εστίν του κόσμου. Νυν ο άρχων του κόσμου εκβληθήσεται έξω». Όχι ο άνθρωπος, αλλά η αμαρτία κρίνεται και ο υποκινητής αυτής διάβολος.

Ο άγιος Ιωάννης λοιπόν αρνείται κατηγορηματικά αυτήν την εικόνα του Θεού ως κριτή του ανθρώπου στον κόσμο τούτο. Η περίοδος της σκιάς παρήλθε. Ο Ουρανός δεν είναι απειλητικός. Δεν κρυβόμαστε για να σωθούμε από μία άγνωστη δύναμη. Διότι ο Θεός φανερώνεται με το αληθινό πρόσωπό Του. Κι αυτό το πρόσωπο είναι του φίλου, του αδελφού, του γεμάτου αγάπη προς τα πλάσματά Του Πατέρα. «Ο Θεός αγάπη εστί» και «ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν». Είναι Εκείνος μπροστά στον Οποίο νιώθουμε ασφαλείς και ήσυχοι, όπως το μικρό παιδί στην αγκαλιά του πατέρα του. Η παρουσία Του είναι σωτηρία για εμάς. Ήλθε «ίνα σωθή ο κόσμος δι' Αυτού». Ό,τι πριν ήταν απειλή και βίωμα τραγικό: η αμαρτία, ο θάνατος, ο διάβολος, τα στοιχεία του κόσμου τούτου, αίρονται από Εκείνον. Τα πήρε και τα εξαφάνισε, μια για πάντα, για να ζήσουμε ήσυχα, σαν πραγματικοί άνθρωποι. Και παίρνοντας αυτά και εξαφανίζοντάς τα μέσα στη φλόγα της αγάπης Του μας γιάτρεψε. Γιατί αυτά αποτελούσαν την πληγή μας. Ήταν ό,τι συνιστούσε τραύμα και πόνο μας. Όπως τότε στην έρημο οι Ισραηλίτες, που δέχονταν τις επιθέσεις από τα δηλητηριώδη φίδια και πέθαιναν σφαδάζοντας από τους πόνους, γλίτωσαν, καθώς κοίταζαν το χάλκινο φίδι που έστησε ο αρχηγός του Μωϋσής, καθ' υπόδειξη του Θεού, έτσι και με τον ερχομό του Χριστού: πάνω στον Σταυρό, σήκωσε Αυτός τις δικές μας αμαρτίες, κατήργησε τον διάβολο, καταπάτησε τον θάνατο, κι εμείς ελευθερωθήκαμε και γλιτώσαμε.

Η σωτηρία αυτή που μας έφερε ο Χριστός δεν πρέπει να κατανοηθεί μονοδιάστατα, ως μία απλή απαλλαγή και απελευθέρωση. Μας έσωσε, διότι κυρίως μας γέμισε με την παρουσία Του, εντάσσοντάς μας μέσα στον εαυτό Του. Και η ένταξη αυτή συνιστά την προσφορά της αιώνιας ζωής, ως ζωής του Θεού μέσα στην ύπαρξή μας, ήδη από τον κόσμο αυτό: «ίνα πας ο πιστεύων εις Αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον». Κι αυτό συμβαίνει, διότι κατά την πίστη μας η αιώνια ζωή δεν είναι η ζωή που άρχεται μετά τον θάνατο του ανθρώπου, αλλά η ζωή του Θεού που δίνεται στον άνθρωπο ήδη από το εδώ και το τώρα, για να ολοκληρωθεί στο απόλυτο δυνατό μετά την έξοδο του ανθρώπου από τον κόσμο και με την πρόσωπον προς πρόσωπον σχέση του μαζί Του.

Έτσι η σωτηρία είναι γεγονός που βιώνεται από τη ζωή αυτή, κατά την οποία ο άνθρωπος ζει την αιωνιότητα του Θεού, αρκεί βεβαίως να αποδεχτεί τον Χριστό, να πιστέψει σ' Αυτόν: «ίνα πας ο πιστεύων εις Αυτόν». Αν μάλιστα δεν ζησει εν πίστει στον κόσμο τούτο την ζωή του Θεού, συνεπώς τη σωτηρία του, δεν υπάρχει περίπτωση να τη ζησει μετά, στην άλλη ζωή που λέμε. Ή μάλλον θα ζησει την αιωνιότητα του Θεού, αλλά κατά τρόπο επώδυνο και τραγικό γι' αυτόν, ό,τι συνήθως ονοματίζουμε ως κόλαση, ακριβώς διότι δεν θέλησε να δημιουργήσει τις συνθήκες φιλικής σχέσης με τον Θεό. Ο Θεός με άλλα λόγια θα του προσφέρεται, αλλά η προσφορά αυτή θα λειτουργεί γι' αυτόν αρνητικά. Από την άποψη αυτή, οι πιστοί στον Χριστό ήδη από τη ζωή αυτή έχουν ξεπεράσει τον θάνατο. Η χάρη του Τριαδικού Θεού εγκατοικεί σ' αυτούς και αυτοί βρίσκονται στον κόσμο ως «εν σαρκί περιπολούντες θεοί».

γ. Μεγαλειώδης η ζωή του Χριστιανού. Στην πραγματικότητα, προέκταση της ζωής του ίδιου του Χριστού. Ο Χριστός μέσα από εμάς. «Ζω ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Αυτό σημαίνει βεβαίως εκκλησιαστική ζωή, αφού μόνον με τη χάρη των μυστηρίων γίνεται κατορθωτή, και καθημερινή ενεργοποίησή της στις συνθήκες της ζωής μας. Ο Σταυρός του Χριστού γίνεται έτσι σταυρός και του ανθρώπου, κατεχοχήν στο θέμα της αγάπης. Κι αγάπη, όπως ιδιαίτέρως μας το τονίζει σήμερα ο άγιος Ιωάννης, σημαίνει να λειτουργούμε κι εμείς ως σωτηρία των άλλων και όχι ως η κρίση τους. Αν ο Χριστός ήλθε στον κόσμο αρνούμενος την κρίση των ανθρώπων, δεν μπορούμε εμείς στο όνομα του Χριστού, να κρίνουμε τους ανθρώπους. Και δυστυχώς, είναι αυτό που κυρίως κάνουμε. Οι πάντες, ή έστω πάρα πολλοί, κατανοούμε τον εαυτό μας ως τον «εισαγγελέα» του κόσμου: εύκολοι να κρίνουμε, να κατακρίνουμε, μη συνειδητοποιώντας ότι με τον τρόπο αυτό αρνούμαστε τον Χριστό. Ο λόγος του Θεού είναι σαφής: η παρουσία του Χριστιανού στον κόσμο, εφόσον προεκτείνει τη ζωή του Χριστού, είναι παρουσία σωτηριώδης: «κλαίειν μετά κλαιόντων και χαίρειν μετά χαιρόντων». Φίλοι και αδελφοί προς τους άλλους. Καθόλου απειλητικοί, παρά μόνον στην αμαρτία. Και κυρίως: απειλητικοί απέναντι στη δική μας αμαρτία.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΥΨΩΣΗ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Η εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού συνδέεται με τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα τόσο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας όσο και του Χριστιανισμού. Συγχρόνως όμως αναφέρεται στη Σταύρωση και τον Θάνατο του Κυρίου που ουσιαστικά υπήρξε η πρώτη Ύψωση του Τιμίου Σταυρού με σταυρωμένο αυτόν τον Ίδιο τον Ιησού Χριστό. Γι' αυτό και η σημερινή ημέρα τιμάται με αυστηρή νηστεία. Εξ άλλου το Ευαγγέλιο που διαβάζεται κατά την Θεία Λειτουργία είναι το ίδιο που διαβάζεται την Μεγάλη Παρασκευή.

Με την καθιέρωση της εορτής της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού διαιωνίζεται στο διηνεκές η επαλήθευση του ψαλμικού στίχου: "υψωθήσομαι εν τοις έθνεσιν, υψωθήσομαι εν τοις λαοίς" (ψαλμ. 45,11). Και πράγματι υψώθηκε ο Ιησού διότι σταυρώθηκε σε μέρος υψηλόν και επηρμένον, ώστε να είναι ορατός από όλο το πλήθος των ανθρώπων.

Υψώθηκε ο Χριστός, διότι γνωστοποιήθηκε και κηρύχθηκε σε ολόκληρη την οικουμένη όχι μόνο η Σταυρωσή Του, αλλά και η Ανάστασή Του διά των μαθητών και Αποστόλων Του. Υψώθηκε ο Κύριος διότι ύψωσε διά της σταυρικής Του θυσίας την ανθρώπινη φύση στο ύψος της θεώσεως. Αυτή είναι η πρώτη ύψωση του Τιμίου Σταυρού που έγινε μέσα σε θλίψη και οδύνη μεγάλη στο Γολγοθά. Αλλά διά του Σταυρού ο διάβολος κατατροπώνεται, η αμαρτία λύεται, ο Άδης σκυλεύεται, ο Χριστός ανίσταται, ο θάνατος καταργείται και η ανθρώπινη φύση διά του προσώπου του Ιησού κάθεται πλέον εκ δεξιών του Πατρός και μπορούμε πλέον να λέμε ότι πάσα ευλογία μέσω του Σταυρού προήλθε και προέρχεται στην κτίση. Επομένως ο Σταυρός είναι η φανέρωσις του Χριστού μέσα στον κόσμο, για τούτο η εκκλησία πανηγυρικά ψάλλει: "ιδού γαρ ήλθε διά του Σταυρού χαρά εν όλω τω κόσμω".

Το 326 μ.Χ. όμως ένα χρόνο μετά την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο η Αγία Ελένη πήγε στα Ιεροσόλυμα να προσκυνήσει τους Αγίους Τόπους και να ευχαριστήσει τον Θεό για τις νίκες και τις θριαμβευτικές επιτυχίες του υιού της και πρώτου χριστιανού αυτοκράτορα Κωνσταντίνου. Τότε έβγαλε από την αφάνεια τα ιερά προσκυνήματα και έκτισε λαμπρούς ναούς. Θέλησε να κτίσει λαμπρό ναό στο τόπο του Γολγοθά εκεί που σταυρώθηκε ο Χριστός. Εκεί όμως πριν από 200 χρόνια ο Ρωμαίος Αυτοκράτορας Αδριανός για να εμποδίσει τους Χριστιανούς να προσκυνούν τον ιερό τόπο είχε χτίσει ειδωλολατρικό ιερό αφιερωμένο στην Αφροδίτη. Η Αγία Ελένη κατεδάφισε τον ειδωλολατρικό ναό ξεκαθάρισε τον τόπο κι έκτισε έναν χριστιανικό ναό. Αμέσως μετά αναζήτησε τον Τίμιο του Κυρίου Σταυρό και με την βοήθεια του Κυρίου τον βρήκε παραχωμένο μέσα στη γη. Η Αγία Ελένη ανέσυρε τρεις σταυρούς και απορία όλων ήταν ποιος ήταν ο Σταυρός του Κυρίου. Ο Πατριάρχης Μακάριος έδωσε την λύση: πλησίασε με τους τρεις σταυρούς το φέρετρο μιας νεκρής. Μόλις ακούμπησε πάνω της το Τίμιο Ξύλο εκείνη ανεστήθη. Έτσι όταν τελείωσε ο Ναός της Αναστάσεως και με κάθε λαμπρότητα έγιναν τα εγκαίνιά του στις 14 Σεπτεμβρίου του 336. Ο Πατριάρχης επειδή το πλήθος του λαού ήταν πολύ, για να δουν όλοι και να προσκυνήσουν τον Τίμιο του Κυρίου Σταυρό, ανέβηκε στον άμβωνα του ήταν στη μέση του Ναού και ύψωσε το Τίμιο Ξύλο και οι πιστοί προσκυνούσαν κρίζοντας: 'Κύριε ελέησον'. Από τότε καθιερώθηκε η εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού και η εκκλησία στη μέση του Ναού υψώνει τον Σταυρό μέσα σε βασιλικό γιατί ήταν το φυτό που είχε φυτρώσει στο σημείο εκείνο που εκρύπτετο ο Σταυρός. Αυτή ουσιαστικά ήταν η δεύτερη Ύψωση.

Έχουμε όμως και τρίτη Ύψωση που έγινε το 614 μ.Χ. Τότε οι Πέρσες κυρίευσαν τα Ιεροσόλυμα και μέσα στα λάφυρα που πήραν άρπαξαν και τον Τίμιο Σταυρό και μαζί Του ως αιχμάλωτο και τον Πατριάρχη Ζαχαρία. Ο Αυτοκράτορας Ηράκλειος όμως κατόρθωσε να νικήσει τους Πέρσες, απελευθέρωσε τον Πατριάρχη και με τιμές έφερε πίσω τον Τίμιο Σταυρό. Στις 14 Σεπτεμβρίου του 614 ανηφόρισε με τον Τίμιο Σταυρό προς τον Γολγοθά. Ξαφνικά όμως σταμάτησε, τα πόδια του καρφώθηκαν στη γη και ήταν αδύνατο να προχωρήσει. Τότε ο Πατριάρχης του είπε να βγάλει τα υποδήματά του και το βασιλικό του στέμμα. Μόλις το έκανε ξεκίνησε και έτσι ανυπόδητος και ταπεινός ανηφόρισε κρατώντας το Τίμιο Ξύλο που το ύψωσε για τρίτη φορά στον άμβωνα του Ναού της Αναστάσεως κι ο λαός με κατάνυξη έψαλε: 'Σώσον Κύριε τον λαό σου'.

Σήμερα υψώνοντας τον Σταυρό προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα και ψάλλοντας το 'Κύριε ελέησον' ομολογούμε ότι ανεβαίνοντας ο Χριστός στον Σταυρό ήθελε να ενώσει τα πέρατα της γης, το πλάτος, το μήκος, το βάθος και το ύψος εν τω σωματί Του ώστε να έχουμε διά Αυτού την προσαγωγή προς τον Πατέρα.

Βιβλιογραφία: "Μορφές από το Συναξάρι